

Sygn. akt X Ga 2/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Piotr Majchrzak

Sędziowie SSO Ewa Kaźmierczak del. SSR Agnieszka Semenowicz

Protokolant st. sekr. sąd. Mirosława Klimowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015 r., w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. M. i B. T.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 18 września 2014 r. sygn. akt V GC 138/14

1. oddała apelację,

2. kosztami postępowania w instancji odwoławczej obciąża powodów i na tej podstawie

zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Agnieszka Semenowicz SSO Piotr Majchrzak SSO Ewa Kaźmierczak

UZASADNIENIE

Powodowie Z. M., B. T. wnieśli przeciwko pozwanemu (...) sp. z o.o. we W. pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze z 21 kwietnia 2010 roku (sygn. akt V GNc 1399/10). W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze w dniu 21 kwietnia 2010 roku (sygn. akt V GNc 1399/10) zasądzono od strony powodowej na rzecz (...) sp. z o.o. we W. kwotę 13.525,50 zł. Powodowie wyjaśniali, że w sprawie o zapłatę pełnomocnik (...) sp. z o.o. we W. przedstawił okoliczności nabycia wierzytelności względem powodów. Wierzytelność ta stanowiła dług firmy (...) Sp. z o.o. wobec (...) S.A., którą Kancelaria nabyła umową cesji. Strona powodowa podnosiła, że jej zdaniem dowody przedstawione w sprawie o zapłatę nie mają przyczynowego związku z pozvem wniesionym w sprawie V GNc 1399/10, bowiem z tego, że na wniosek syndyka masy upadłości (...) S.A. Komornik Sądowy prowadził egzekucję komorniczą z majątku spółki (...), która została umorzona jako nieskuteczna, nie wynikają żadne roszczenia dla Kancelarii, która stała się posiadaczem długu ITR od 6.06.2008 r. Powodowie w całości zakwestionowali przedstawione w sprawie V GNc 1399/10 przez Kancelarię przesłanki ich odpowiedzialności jako członków zarządu spółki (...). Strona powodowa wskazywała, że spółka (...) posiadała majątek zarówno materialny, jak i niematerialny, który był dostępny do zaspokojenia wierzytelności m.in. (...) sp. z o.o. we

W.. Nadto strona powodowa podniosła, że nie potwierdziły się zarzuty, jakie członkom zarządu spółki (...) postawiono w sprawie karnej (II K 50/10). Prowadzone przez 10 lat postępowanie zakończyło się wydaniem w dniu 29.11.2013 r. wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze przez VII Wydział Karny Odwoławczy, którym uchylono zaskarżony wyrok, który wydano w sprawie II K 50/10, a postępowanie karne umorzono.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Odnosząc się do zarzutu niespełnienia się przesłanek odpowiedzialności członków zarządu spółki z art. 299 ksh wskazał, że przedmiotowe roszczenie powstało i stało się wymagalne w okresie, w którym B. T. i Z. M. pełnili funkcję członków zarządu spółki. W dniu 22.11.2004 r. ówczesny wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji w oparciu o ugodę sądową. Postępowanie egzekucyjne (II KW (...)) zakończone zostało postanowieniem z dnia 21.06.2007 r. o umorzeniu egzekucji z uwagi na jej bezskuteczność. Po przejściu uprawnień do dochodzenia roszczeń w stosunku do (...) Sp. z o.o. na obecnego wierzyciela podjęta została kolejna próba wyegzekwowania należnej kwoty. W dniu 22.10.2009 r. (KM 146/09) komornik sądowy wydał postanowienie o umorzeniu postępowania z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Trudno zatem, w ocenie strony pozwanej uznać, że spółka w rzeczonym okresie rzeczywiście była w stanie spełnić roszczenie, skoro dwa postępowania egzekucyjne nie wykazały takiej możliwości. Pozwany odniósł się również do zarzutu powodów, którzy wskazywali, że nie wystąpiły podstawy prawne, które uprawniałyby pozwanego do przeniesienia długu spółki na członków zarządu ITR wskazując, że przedmiotowy dług nie został w żaden sposób przeniesiony, lecz jest jedynie konsekwencją podejmowanych przez B. T. i Z. M. działań, które doprowadziły do sytuacji, w której spółka przez nich kierowana stała się podmiotem całkowicie niewypłacalnym. Ich odpowiedzialność wynika z przepisów prawa, nie zaś z czynności podjętych przez pozwanego. Pozwany podniósł również, że wyrok Sądu Okręgowego z dnia 29.11.2013 r. (sygn. akt Ka 782/13) był wynikiem podniesienia przez B. T. i Z. M. skutecznego zarzutu przedawnienia. Nie był on zatem wynikiem wykazania przez nich co od zasady błędnych założeń, na jakich oparty został wyrok sądu pierwszej instancji, lecz konsekwencją upływu czasu, który pozwolił im na uzyskanie korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z 18 września 2014r., Sąd Rejonowy w Zielonej Górze Wydział V Gospodarczy oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach postępowania.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji.

W dniu 21 kwietnia 2010 roku Sąd Rejonowy w Zielonej Górze wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt V GNc 1399/10 z powództwa (...) sp. z o.o. we W. przeciwko powodom Z. M. i B. T.. Powództwo zostało wytoczone w oparciu o art. 299 ksh, tj. przeciwko Z. M. i B. T. jako członkom zarządu spółki (...) sp. z o.o. W nakazie zapłaty Sąd zasądził od Z. M., B. T. na rzecz (...) sp. z o.o. we W. kwotę 13.525,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu. B. T. i Z. M. złożyli sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, jednakże został on odrzucony. Nakaz zapłaty uprawomocnił w dniu 1.06.2010r. W dniu 28 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Zielonej Górze II Wydział Karny (sygn. akt II K 50/10) wydał wyrok, w którym uznał B. T. i Z. M. winnych tego, że w okresie od dnia 13.03.2003 r. do dnia 12.11.2003 r. jako członkowie zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. (po zmianie nazwy spółki jako członkowie zarządu (...) sp. z o.o.) nie zgłosili wniosku o upadłość spółki handlowej, pomimo powstania warunków uzasadniających, według przepisów, upadłość spółki. Oskarżeni zaskarżyli powyższy wyrok. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze VII Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 29.11.2013 r. uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowanie karne wobec B. T. i Z. M. umorzył. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanego czynu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że rozpoznawane w sprawie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Wyjaśnił, że zgodnie z art. 840 § 1 kpc dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli: 1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym nie będącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście; 2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo

oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie; 3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Jak zaznaczył Sąd Rejonowy z powyższego wynika, że dłużnik może wytoczyć powództwo w celu pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, przez co w doktrynie rozumie się zaprzeczenie przez dłużnika obowiązku spełnienia na rzecz wierzyciela świadczenia objętego tytułem egzekucyjnym. Zdarzeniem, na którym oparto klauzulę wykonalności, jest tytuł egzekucyjny. Sąd Rejonowy wyjaśnił, że należy odróżniać sytuacje, gdy tytuł egzekucyjny korzysta z powagi rzeczy osądzonej (takim jest orzeczenie sądu oraz orzeczenia zrównane z nim pod względem skutków np. wyrok sądu polubownego) oraz gdy tytuł ten takiej cechy nie posiada. Powództwo opozycyjne oparte na art. 840 § 1 pkt 1 kpc, jest dopuszczalne, o ile nie występują przeszkody w postaci niedopuszczalności drogi sądowej, powagi rzeczy osądzonej lub zawisłości sporu. Dłużnik nie może w drodze tego powództwa zmierzać do wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia sądu stanowiącego tytuł egzekucyjny (wyrok SN z dnia 12 grudnia 1972 r., II PR 372/72, OSP 1973, z. 11, poz. 222), ale może przeczyć treści innych tytułów egzekucyjnych, których nie chroni prawomocność materialna (*res iudicata*) czy zawisłość sporu (*lis pendens*), m.in.: ugody sądowej, ugody zawartej przed sądem polubownym, aktu notarialnego, bankowego tytułu egzekucyjnego (postanowienie SN z dnia 27 listopada 2003 r., III CZP 78/03). Powództwo oparte na tej podstawie nie prowadzi bowiem do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym lub natychmiast wykonalnym orzeczeniem sądowym. Jego celem jest pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, nie zaś podważenie treści orzeczenia sądowego, które zaopatrzone w klauzulę wykonalności. Artykuł 840 § 1 pkt 2 kpc zaś stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. Na podstawie regulacji materialnoprawnych w literaturze rozróżnia się zdarzenia takie zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie) oraz niezależne od woli stron (m.in. przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada. Omawiany przepis w odniesieniu do orzeczeń sądowych wprowadza prekluzję co do zdarzeń zaszłych przed zamknięciem rozprawy, a zatem zanim jeszcze takie orzeczenie formalnie zostało wydane. Przykładowo jeżeli pozwany w toku postępowania rozpoznawczego nie podniósł zarzutu przedawnienia roszczenia (które już wówczas nastąpiło), to na okoliczność tę nie może się powoływać w uzasadnieniu powództwa opozycyjnego.

Powodowie wnosząc niniejszy pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 kwietnia 2010 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze w sprawie sygn. akt V GNc 1399/10 wskazywali na dwie okoliczności uzasadniające ich żądanie. Pierwszą okolicznością było kwestionowanie odpowiedzialności członków zarządu spółki (...) za jej zobowiązania. Powodowie wskazywali bowiem, że przedmiotowy tytuł wykonawczy został wydany wskutek ustalenia braku możliwości prowadzenia egzekucji z majątku spółki (...). Tymczasem, zdaniem strony powodowej, spółka dysponowała majątkiem pozwalającym na zaspokojenie roszczeń wierzycieli, a zatem zdaniem powodów – pozwany nie wykazał bezskuteczności egzekucji. Drugą okolicznością uzasadniającą żądanie powodów było twierdzenie, że po powstaniu tytułu nastąpiło zdarzenie, na skutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, a mianowicie Sąd Okręgowy w Zielonej Górze w postępowaniu karnym przeciwko powodom umorzył postępowanie. Odnosząc się do pierwszej ze wskazanych okoliczności Sąd Rejonowy stwierdził, że w obecnej chwili powodowie nie mogą kwestionować swojej odpowiedzialności za zobowiązania spółki (...) sp. z o.o., albowiem odpowiedzialność to została stwierdzona prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w sprawie V GNc 1399/10, gdyż wydany w sprawie V GNc 1388/10 nakaz zapłaty korzysta z powagi rzeczy osądzonej na równi z wyrokiem (art. 504 § 2 kpc). Zatem wszelkie zdarzenie jakie miały miejsce przed wydaniem nakazu zapłaty, a które mogłyby podważyć odpowiedzialność powodów jako członków zarządu nie mogą być przedmiotem rozpoznania w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Art. 840 § 1 pkt 1 kpc, jak zaznaczył Sąd pierwszej instancji, nie może zatem – ze względów wskazanych wcześniej – znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie, co więcej powodowie powołując się na przedmiotowe okoliczności wskazują,

że stanowią one „zdarzenie wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane”, tymczasem okoliczności te zaistniały przed powstaniem tytułu wykonawczego, nie zaś po powstaniu tytułu wykonawczego. Okoliczności, że spółka (...) posiadała majątek, z którego możliwe było prowadzenie egzekucji są zdarzeniami istniejącymi przed wydaniem przedmiotowego nakazu zapłaty. Nie sposób zatem uznać, że roszczenie strony powodowej o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego zasługuje z tej przyczyny na uwzględnienie. Drugą okolicznością, jaką przytaczali powodowie uzasadniając żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego było wydanie przez Sąd Okręgowy VII Wydział Karny Odwoławczy wyroku z dnia 29.11.2013 r. (sygn. akt VII Ka 782/13), w którym uchylono zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego z dnia 28.03.2013 r. (sygn. akt II K 50/10) oraz umorzono postępowanie karne. W postępowaniu karnym Sąd I instancji uznał mianowicie B. T. i Z. M. winnych tego, że jako członkowie zarządu (...) sp. z o.o. nie zgłosili wniosku o upadłość spółki handlowej, pomimo powstania warunków uzasadniających, według przepisów, upadłość spółki. Natomiast Sąd II instancji umorzył postępowanie karne z uwagi na przedawnienie karalności zarzucanego czynu. W ocenie Sądu Rejonowego nie sposób zatem uznać powyższego faktu za „zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane”. Wyrok karny pozostaje bez żadnego wpływu na odpowiedzialność powodów w sprawie cywilnej. Z uwagi na przedawnienie karalności odpowiedzialność karna powodów (za nie zgłoszenie wniosku o upadłość) pozostaje nierozstrzygnięta. Ponadto Sąd Rejonowy podkreślił, że nawet gdyby sąd karny prawomocnie uniewinnił powodów od zarzucanego czynu to nadal pozostawałoby to bez wpływu na odpowiedzialność cywilną powodów. Odpowiedzialność karna powodów jako członków zarządu powstaje bowiem gdy nie zgłaszają oni w ogóle wniosku o ogłoszenie upadłości pomimo zaistnienia ku temu przesłanek. Natomiast odpowiedzialność cywilna z art. 299 ksh powstanie, gdy wniosek o ogłoszenie upadłości nie zostaje zgłoszony we właściwym czasie. Tak zatem nawet uniewinnienie w sprawie karnej nie przesądza o braku odpowiedzialności cywilnej. Sąd Rejonowy wskazał, że ze względów oczywistych art. 840 § 1 pkt 3 kpc nie znajdował w niniejszej sprawie zastosowania.

Kierując się powyższą oceną prawną żądania powodów powództwo oddalił.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyli powodowie, zaskarżając je w całości. W uzasadnieniu apelacji podnieśli, że orzeczenie Sądu jest niezgodne z przedstawionymi przez powodów dowodami w sprawie. Podważali ponownie swoją odpowiedzialność z art. 299 k.s.h. wskazując, że spółka posiadała majątek, z którego można było prowadzić egzekucję w stosunku do spółki oraz, że nie wystąpiły okoliczności nie złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości w terminie. Wskazywali także na przedawnienie roszczenia wobec pozwanych, który to zarzut rozwinęli w piśmie z 17 lutego 2015r.

W odpowiedzi na apelację, pozwani wnieśli o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej, oraz zasądzenie od powodów na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy stan faktyczny w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia ustalił w pełni prawidłowo, przy czym w tym zakresie stan ten nie był sporny. W związku z tym tu orzekający sąd II instancji ustalenia faktów poczynione przez Sąd Rejonowy, a ujawnione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w pełni aprobuje i przyjmuje za własne, nie dostrzegając potrzeby jego w tym miejscu powielania. Nieważności postępowania, badając tę kwestię z urzędu w toku kontroli instancyjnej, nie stwierdzono.

Odnosząc się do zarzutów apelacji oraz podnoszonych przez pozwanych w toku sporu stwierdzić należy, że powodowie w sprawie niniejszej domagali się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty wydanego w innym, wcześniejszym postępowaniu, a mianowicie w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze z 21 kwietnia 2010 roku w sprawie V GNc 1399/10. Powodowie opierali swoje roszczenie opozycyjne na zaprzeczaniu faktom, które były podstawą wniesienia pozwu w sprawie V GNc 1399/10 o zapłatę przeciwko nim, jako członkom zarządu spółki (...) sp. z o.o. oraz powoływali się na to, że po powstaniu tytułu wykonawczego nastąpiło zdarzenie, na skutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane. Nadto w apelacji powodowie podnieśli dodatkowo, że roszczenie pozwanych przeciwko nim kierowane w sprawie V GNc 1399/10 uległo przedawnieniu.

Jak słusznie zważył Sąd Rejonowy, okoliczności podnoszone przez powodów w pozwie nie spełniały przesłanek powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Celem powództwa opozycyjnego z art. 840kpc jest pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenie. Powództwo takie jest środkiem merytorycznej obrony dłużnika, który pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem, ale musi być ono oparte na przyczynach materialnoprawnych - podstawach wymienionych w pkt 1-3 omawianego przepisu. Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 1 kpc dłużnik może wytoczyć powództwo w celu pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, przez co w doktrynie rozumie się zaprzeczenie przez dłużnika obowiązkowi spełnienia na rzecz wierzyciela świadczenia objętego tytułem egzekucyjnym. Zaznaczyć należy, że tak jak trafnie kwestię tę już wyjaśnił Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w ten sposób i na tej podstawie nie może być zwalczany taki tytuł, który korzysta z powagi rzeczy osądzonej, a niewątpliwie z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie odnośnie wydanego przeciwko pozwanym w sprawie V GNc 1399/10 nakazu zapłaty. Ten bowiem, jako prawomocne orzeczenie sądu jest tytułem egzekucyjnym korzystającym z powagi rzeczy osądzonej i dłużnicy nie mogą w drodze kolejnego powództwa opozycyjnego zmierzać do wzruszenia tego prawomocnego rozstrzygnięcia sądu przedstawiając te zarzuty, które winni byli podnosić i to we właściwych terminach procesowych w tamtej sprawie. Bez wątplenia nie wchodzi więc w rachubę przesłanka opisywana przez powodów i podstawa z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.

Odnosząc się do drugiej z przesłanek, na której opierali powództwo skarżący, wyjaśnić należy, że artykuł 840 § 1 pkt 2 kpc stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już **po** powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszło zdarzenie skutkujące wygaśnięciem zobowiązania lub zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, np. objęte tytułem świadczenie zostało spełnione poprzez zapłatę, czy zaspokojone w inny sposób, np. przez potrącenie, albo zdarzenia niezależne od woli stron, w tym przedawnienie roszczenia. Zgodnie z treścią omawianego przepisu w odniesieniu do orzeczeń sądowych istnieje prekluzja co do takich zdarzeń zaszłych przed zamknięciem rozprawy, bowiem zdarzenia takie muszą zaistnieć już **po** powstaniu tytułu egzekucyjnego, a nie istnieć przed jego powstaniem. W kontekście zarzutu przedawnienia akcentowanego na etapie apelacji oznacza to, że jeżeli pozwani w toku postępowania rozpoznawczego nie podnieśli zarzutu przedawnienia, które już wówczas nastąpiło, to na okoliczność tę nie mogą się powoływać na uzasadnienie powództwa opozycyjnego. Z przepisu tego wynika zatem, że art. 840§1 pkt 2 kpc nie może służyć sanowaniu uchybień strony, która we właściwym czasie nie wystąpiła ze stosownym zarzutem. W ramach tej podstawy powództwa opozycyjnego jedynym przedawnieniem, jakie mogłoby być podnoszone jest przedawnienie wykonalności tytułu, o którym mowa w art. 125§1kc, a które wynosi dziesięć lat, a więc bez wątplenia nie nastąpiło. Zgodnie bowiem z art. 125§1kpc roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. W niniejszej sprawie w sposób oczywisty nie doszło do przedawnienia wykonalności roszczeń wobec pozwanych stwierdzonych nakazem zapłaty z dnia 21.04.2010r., który uprawomocnił się w dniu 1.06.2010r. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, jak już wyżej wskazano, nie mógł natomiast badać zarzutu przedawnienia roszczeń zgłoszonych w postępowaniu w sprawie V GNc 1399/10 zakończonym prawomocnym nakazem zapłaty. Pozwani mogli i powinni w tamtym postępowaniu i we właściwym do tego terminie zarzut taki podnieść. Obecnie zarzut ten jest spóźniony. Potwierdzić należy również prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w tym zakresie, w jakim nie uwzględnił zarzutu powodów odnośnie wpływu procesu karnego na cywilną odpowiedzialność pozwanych.

W tej sytuacji zarzuty apelacji w sposób oczywisty pozbawione były jakichkolwiek podstaw tak faktycznych, jak i prawnych.

Sąd Okręgowy nie stwierdził również jakichkolwiek podstaw do nieobciążania powodów kosztami postępowania poniesionymi przez pozwanego na skutek pozwania ich przez powodów w niniejszej sprawie. Zgodnie z art. 98§1kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego

dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z § 3 art. 98 kpc w związku z art. 99kpc do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zwolnienie strony przegrywającej z kosztów sądowych nie wpływa w żaden sposób na powyższy obowiązek wzajemnego zwrotu kosztów procesu w relacji pomiędzy stronami.

W związku z powyższym apelację powodów na podstawie art. 385 kpc oddalono.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 98§1i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. zasądając od powodów na rzecz pozwanego kwotę 1.200zł stanowiącą stawkę minimalną wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego obliczoną zgodnie z § 6 pkt 5, w zw. z § 12 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSR (del.) Agnieszka Semenowicz SSO Piotr Majchrzak SSO Ewa Kaźmierczak